

Карин Фосум

ЧЕРНИ СЕКУНДИ

*Тази книга е издадена с финансовата помощ
на НОРЛА.*

Карин Фосум

ЧЕРНИ СЕКУНДИ

Превела от норвежки: *Калина Тодорова*

ИК „ЕМАС“

На брат ми Йойстайн

Karin Fossum

SVARTE SEKUNDER

© 2000 J.W. Cappelens Forlag A.S., Oslo

Карин Фосум

ЧЕРНИ СЕКУНДИ

Превела от норвежки: *Калина Тодорова*

Оформление на корицата: *Борис Драголов*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

Дните минаваха толкова бавно.

Ида Юнер вдигна ръце и преброеи на пръсти до десет. Имаше рожден ден на десети септември. Днес беше едва първи. Искаше да получи толкова много неща. Най-много от всичко – свой собствен домашен любимец. Нещо живо и топличко, което да си е само нейно. Ида имаше очарователно личице с големи кафяви очи. Телцето ѝ беше крехко и фино, косата – гъста и къдрава. Беше живо и весело дете. Всичко у нея бе твърде хубаво. Така си мислеше майка ѝ, най-вече когато Ида излезеше от вкъщи и гърбът ѝ се скриеше от поглед зад завоя. Твърде хубаво, за да е истина задълго.

Ида се метна на колелото си – чисто ново „Накамура“. Тъкмо тръгваше. Във всекидневната цареше пълен безпорядък, играчките и пластмасовите ѝ фигурки бяха пръснати по дивана. Без нея щеше да е толкова пусто. След известно време един странен шум щеше да се процеди през стените и да изпълни цялата къща с усещане за безпокойство. Майката на Ида стоеше като на тръни. Ала знаеше, че не може да затвори дъщеря си вкъщи като птиче в кафез. Помаха ѝ и се насили да се усмихне. Улиса се в домакински задачи. Прахосмукачката ще заглуши новопоявилия се шум. Ако хубаво се сгорещи и изпоти, ако се измори от тупане и чистене, лекият бодеж, който усещаше в гърдите всеки път, щом Ида излезе, ще изчезне. Погледна навън през прозореца. Колелото зави вляво. Ида се спускаше към центъра. Всичко беше наред, беше си сложила каската. Твърдата защитна обвивка около главата – истинска застраховка „Живот“. В джоба си носе-

ше портмоне със зебровата шарка, в което имаше тридесет крони. Щяха да ѝ стигнат за последния брой на „Уенди“ – списанието за коне. С рестото обикновено си купуваше дъвки „Бюг“. „Ще стигне до будката на Лайла за петнайсет минути – пресметна Хелга наум. – До седем без двадесет ще се е прибрала.“ Тя дори ѝ отпусна десетина минути, в случай че срещне някого по пътя и се спре да поприказва. Докато чакаше, започна да разтребва. Събра картите и фигурките от дивана. Знаеше, че Ида я чува винаги и навсякъде. Беше се погрижила строгият ѝ глас да се запечата в съзнанието ѝ и постоянно да отеква в него като недвусмислено предупреждение. Усещаше вина – все едно се бе наложила над дъщеря си със сила, но същевременно не смееше да постъпи по друг начин. Точно този глас щеше да я спаси в деня, когато я застигне опасност.

Ида беше възпитано дете и никога не противоречеше на майка си, нито пък пренебрегваше дадените обещания. Но според стенния часовник във всекидневната часът бе почти седем, а нея още я нямаше. Хелга я полазиха тръпки. После нещо в стомаха я сви и неумолимо я затегли към прозореца, където без съмнение Ида щеше да се появи всеки момент на жълтото си колело. Червената каска ще заблести на слънцето. Гумите тихо ще изсвистят върху пясъчната алея. Може би и звънчето ще звънне: „ехо, прибрах се.“ След това кърмата ще се удари леко о стената. Ала Ида не идваше.

Хелга Юнер се издигна над всичко сигурно и познато. Подът под краката ѝ изчезна. Иначе тежкото ѝ тяло стана безтегловно; тя се понесе из къщата като призрак. После нещо я тласна в гърдите и тя се озова обратно долу. Спря рязко и се огледа. Защо всичко това ѝ беше толкова познато? Защото вече години наред разиграваше този сценарий в мислите си. Защото винаги е знаела, че това прекрасно дете няма да го бъде. Точно прозрението, че е зна-

ела, че този ден ще настъпи, я вцепени от ужас. Мисълта, че е предвидила бъдещето, че е разбрала всичко това от самото начало, я замая. „Затова винаги съм се страхувала – помисли си Хелга. – Страхувала съм се всеки божи ден през тези десет години, и то с основание. А сега той най-сетне се превърна в реалност. Кошмарът ми. Огромен, черен и раздиращ сърцето ми.“

В седем и петнадесет тя се отърси от апатията и намери телефона на будката на Лайла в жълтите страници на телефонния указател. Опита да си възвърне контрола над гласа. Дълго време никой не вдигна. Звънеше по телефона и по този начин издаваше страха си, това ѝ вдъхна все по-голямата увереност, че Ида е точно зад ъгъла. Сякаш обаждането беше последното потвърждение за нейната свръхпокровителственост. Но от Ида нямаше и следа и от другата страна се чу женски глас. Хелга се засмя смутено и се извини, защото долови, че жената е възрастна и може би самата тя има деца. Щеше да прояви разбиране.

– Дъщеря ми излезе с колелото да си купи „Уенди“. От будката ви. Бях ѝ казала после да се прибира право вкъщи, вече трябваше да е тук, но я няма. Обаждам се само да проверя дали сте я виждали – каза Хелга Юнер.

Погледна през прозореца, сякаш искаше да се защити от отговора.

– Не – отвърна гласът от другата страна. – Не е идвало никакво момиче поне доколкото си спомням.

Хелга мълчеше. Това нямаше как да е истина. Ида трябва да е минала през будката, какви ги говори тази жена? Настоя за друг отговор.

– Дребничка е, с тъмна коса – не се отказа тя, – на десет години. Със син екип и с червена каска. Колелото ѝ е жълто. – Последното изречение увисна във въздуха. Ида едва ли беше вкарала колелото си вътре.

Собственичката на будката Лайла Хеген почувства

страх и нежелание да отговори. Усети как в гласа на тази жена се надига паника и не искаше да я отприщи в цялата ѝ сила. Затова мислено се върна към последните няколко часа. Но въпреки добрата си воля не успя да си спомни никакво малко момиче.

– Оттук минават много деца – отвърна тя. – През целия ден. Но по това време обикновено е тихо. Между пет и седем повечето вечерят. После пак става натоварено, чак до десет. Тогава затварям.

Не знаеше какво повече да добави. Освен това беше сложила да затопли два хамбургера – вече миришеха на изгоряло, а и имаше клиент. Хелга трескаво търсеше подходящите думи. Не можеше да затвори, не искаше да прекъсне разговора с тази жена, която бе своеобразна връзка с Ида. Тя все пак бе тръгнала към нейната будка. Отново се загледа в пътя. Все по-рядко се виждаха коли. Вечерният час пик беше преминал.

– Но като дойде – осмели се да каже Хелга, – моля, предайте ѝ, че я чакам.

Отново мълчание. Жената от будката искаше да помогне, ала не знаеше как. „Наистина ужасно – помисли си тя. – Как да отговоря с „не“! Когато тя се нуждае от „да“.

Хелга Юнер затвори слушалката. Започна нова ера. Неканена зловеща трансформация донесе промяна в светлината, в температурата, в пейзажа навън. Дърветата и храстите стърчаха като вражески войници на пост. Тя внезапно забеляза, че небето, което седмици наред не бе дало нито капка дъжд, сега е покрито с гъсти тъмни облаци. Кога беше станало това? Хелга усещаше как сърцето ѝ бие силно и болезнено, чуваше как стенният часовник тиктака механично. Винаги мислеше за секундите като за малки метални точки; сега те бяха тежки черни капки, които усещаше една по една. Погледна ръцете си – сухи и набръчкани. Вече не бяха ръце на млада жена.

Неотдавна бе навършила четиридесет и девет, късно беше станала майка. Сега страхът ѝ прерасна в ярост и тя отново грабна телефона. Имаше какво да направи – много от роднините и приятелите на Ида живееха в околността. Хелга имаше сестра – Рут, с две деца: дъщеричка на дванадесет – Марион, и син на осемнадесет – Томе. Бащата на Ида живееше сам и имаше двама братя с жилища в центъра, и двамата бяха женени, общо с четири деца. Все пак бяха роднини. Ида може да е при тях. Но тогава те щяха да се обадят. Хелга се поколеба. „Първо на приятелките – реши тя. – На Тересе. Или пък на Херсти.“ Освен това Ида често прекарваше време с Ричард – едно дванадесетгодишно момче от квартала, което имаше кон. Хелга се втурна към списъка на класа на Ида, здраво залепен с тиксо на кухненския шкаф, в него бяха имената и телефоните на всички. Най-напред се обади у Херсти. Не, Ида за съжаление не беше там. Тревогата на жената отсреща, неудобството и съчувствието, а накрая и задължителното: „Ще си дойде, знаете какви са децата понякога!“, я обезпокоиха и разстроиха.

– Да – излъга Хелга. Всъщност не знаеше. Ида никога не закъсняваше. Не откри никого у Тересе. Свърза се обаче с бащата на Ричард, синът му бил в конюшната. Тя го изчака да провери. Стенният часовник я изнервяше, не можеше да понася постоянното му тиктакане. Бащата на Ричард се върна. Ричард бил сам. Хелга затвори и си пое дълбоко дъх. Очите ѝ затърсиха прозореца, сякаш теглени натам от мощен магнит. Обади се на сестра си и щом чу гласа ѝ, едва не изгуби самоконтрол. Вече не можеше да стои изправена, тялото ѝ не се подчиняваше, сякаш всички сили я напуснаха.

– Скачай в колата веднага – нареди Рут. – Ела до въщи, ще обиколим заедно и ще потърсим. Ще я намерим, няма страшно!

– Знам – отвърна Хелга. – Ами ако се прибере, докато я търсим? Няма ключ.

– Остави вратата отключена. Няма какво толкова да стане. Сигурно се е спряла някъде и гледа нещо. Я някой пожар, я автомобилна катастрофа. Загубила е представа за времето.

Хелга отвори вратата на гаража със замах. Гласът на сестра ѝ я бе поуспокоил. „Пожар“, въртеше се в главата ѝ. Естествено. Ида се е загледала в пламъците, бузите ѝ са пламнали, пожарникарите са толкова хубави и внушителни в черните си униформи и жълтите си каски, тя не може да помръдне дори крачка встрани, хипнотизирана от сирените, виковете, пращането на огъня. „Ако имаше пожар, и аз щях да стоя и да гледам като омагьосана. Пък и е суша, отдавна не е валило. А може и да е станала катастрофа.“ Хелга малко по малко си представи всичко, докато си играеше с ключовете. Огънат метал, линейки, сърдечен масаж и кръв минаха пред очите ѝ като на лента. „Естествено, че е изгубила представа за времето!“

Без да внимава особено, тя пое с колата към улица „Мадсеберге“, където живееше сестра ѝ. Беше на четири минути път. Очите ѝ шареха по канавките край пътя, най-вероятно Ида всеки момент ще се появи на колелото, плътно вдясно, според правилата, жива и здрава, широко усмихната. Но това така и не се случи. Все пак беше по-добре да действа. Трябваше да сменя скоростите, да върти волана, да натиска спирачките, тялото ѝ бе заето с нещо. Ако съдбата искаше да се обърне срещу нея, тя щеше да се бори. Да се бие срещу надигащото се зло със зъби и нокти.

Рут беше сама вкъщи. Синът ѝ Том Ерик, когото на кратко наричаха Томе, тъкмо бе взел книжка. Беше спестявал всяка стотинка, за да си купи един стар опел.

– Още малко и ще заживее в него – каза обезкуражена Рут. – Моля се само да кара внимателно. Марион е в биб-

лиотеката. В осем затварят, така че скоро ще се прибере, но и сама ще се оправи тук. Свере е извън града по работата. Все работи, все го няма.

Последните думи изрече гърбом, докато се опитваше да навлече палтото си. Като се обърна, усмивката ѝ отново си беше на мястото.

– Хайде, Хелга, тръгваме!

Рут беше по-висока и по-слаба от Хелга. С пет години по-млада и по-жизнерадостна. Бяха много близки и Рут вечно беше тази, която се грижеше за Хелга. Едва на пет, тя взе десетгодишната си кака под крилото си. Хелга беше тромава, бавна и страхлива. Рут – жизнена, уверена и дейна. Винаги знаеше как да постъпи. Сега за нула време влезе в ролята на помощник. Успя да потисне собствения си страх, утешавайки сестра си. Рут изкара на заден ход волвото от гаража и Хелга се качи. Първо отидоха до будката на Лайла и размениха няколко думи с нея. Постояха навън и огледаха за следи от Ида, макар тя да потвърди, че не я е виждала. Продължиха към центъра на Гласверке. Обиколиха пазара, вирайки се във всяко лице, във всеки човек, но Ида я нямаше. За всеки случай минаха и през училището на Гласверке, където Ида беше ученичка в пети клас, но дворът бе тих и пуст. Докато търсеха, Хелга на три пъти взе мобилния на Рут и позвъни на домашния. Може би Ида чакаше вкъщи, във всекидневната. Но никой не вдигна. Спотаен и тръпнеш, кошмарът набираше сили и се разрастваше. Скоро щеше да се надигне и да ги залее като вълна. Да обгърне всичко в мрак. Хелга го усещаше по тялото си, вътре в нея бушуваше война; кръвообращението, сърдечният ритъм, дишането – всичко беше силно засегнато.

– Може да е спукала гума – каза Рут – и да се е обърнала към някого за помощ. Може би някой някъде сега оправя колелото ѝ.

Хелга закима енергично. Не се беше сетила за този вариант. Испита неописуемо облекчение. Имаше толкова много възможности, толкова обяснения, почти никое от тях не беше опасно, просто досега не ѝ бе хрумвало. Седеше неподвижно на седалката до сестра си, надявайки се от все сърце, че Ида е спукала гума. Това би обяснило всичко. Тогава внезапно я обзе паника, самата картина я изпълни с ужас. До малкото момиченце с кафяви очи, което е изпаднало в беда, спира някой. Под претекст, че иска да помогне. Лъжа! Сърцето ѝ отново се сви болезнено. Освен това, ако е спукала гума, щяха да я видят – караха точно по същия път. Нямахме друг, по-пряк.

Хелга впери поглед право напред. Не искаше да поглежда наляво, защото там, малко по-далече, течеше реката – буйна и мътна. Само напред, колкото може по-бързо, до момента, когато всичко отново ще бъде наред.

Отпавиха се обратно към вкъщи. Не им оставаше друго. Чуваше се единствено двигателят на волвото. Рут беше спряла радиото. Не вървеше да слушат музика, когато Ида я нямаше. Колите минаваха все така рядко. Скоро застигнаха едно странно возило. Бяха го забелязали отдалече, но не успяха да определят веднага какво е. Представляваше комбинация от мотоциклет и малък камион. Имаше три колела, кърма на мотор и товарна част с размерите на малко ремарке. Моторът и ремаркетото бяха боядисани в отровназелено. Шофьорът на превозното средство караше доста бавно, но от стойката му стана ясно, че е забелязал колата и знае, че го приближават. Той мина плътно вдясно, за да ги пусне пред себе си. Беше забил поглед в пътя.

– Емил Юханес – рече Рут. – Все кара наляво-надясно. Да го попитаме дали я е виждал?

– Че той не говори – възрази Хелга.

– Това са само слухове – отвърна Рут. – Според мен говори. Когато той намери за добре.

– И защo мислиш така? – попита невярващо Хелга.

– Ами, тукашните така казват. Че просто не иска.

Хелга не можеше да си представи защo някой ще спре да говори по собствено желание. Никога не бе чувала нещо такова. Мъжът на триколката беше на петдесетина години. Носеше старомодна кафява кожена шапка с наушници и яке против вятър. То беше разкопчано. Ревърът му плющеше. Когато усети, че колата го застига, мъжът се заклатушка. Хвърли им недружелюбен поглед, но Рут не се обезкуражи. Тя му махна с ръка отвътре да спре. Той го стори с неохота, без да ги погледне. Просто чакаше, все така загледан право напред, здраво стиснал кърмата, с наушниците, клепнали върху бузите му като уши на куче. Рут спусна прозореца на колата.

– Търсим едно момиченце! – извика тя.

Мъжът изкриви лице. Не разбра защo ѝ трябваше да вика, нямаше проблем със слуха.

– Десетгодишно момиченце с тъмна коса. Кара жълто колело. Все пак често шофирате в района. Случайно да сте я виждали?

Мъжът не отмести поглед от асфалта. Лицето му бе отчасти скрито под шапката. Хелга Юнер се загледа в ремаркетo. Беше покрито с черен брезент. Стори ѝ се, че под него има нещо. Мислите ѝ се стрелнаха във всички посоки. Под този брезент имаше място и за детето, и за колелото. Не изглеждаше ли виновен? Същевременно тя обаче се сети, че изражението му винаги е такова отнесе-но. Няколко пъти го беше виждала в магазина. Той живееше в свой собствен свят.

Мисълта, че Ида може да лежи под черния брезент, ѝ се стори абсурдна. „Не съм на себе си“, помисли си.

– Виждали ли сте я? – повтори Рут. „Гласът ѝ е толкова властен – каза си Хелга. – Толкова наставнически. Кара хората да се заковат на място и да я слушат.“

Мъжът най-после я погледна, но само за кратко. Очите му бяха кръгли и сиви. Нормално ли бе да блуждаят така? Хелга прехапа устни. „Просто си е такъв – увери се тя. – Не иска нито да говори с хората, нито да ги поглежда. Но това нищо не означава.“

– Не – отвърна той с дрезгав глас.

Рут задържа погледа му за миг. После сивите очи отново се отместиха встрани. Той запали мотора и форсира двигателя. Газта беше отдясно на кормилото. Явно обичаше да я натиска. Рут даде ляв мигач и го задмина, без да откъсва поглед от него в огледалото.

– Хм – изсумтя тя. – А всички казват, че не можел да говори. Глупости!

В колата настана тягостно мълчание. „Вече се е прибрала вкъщи – мислеше си Хелга. – Лайла може и да не си спомня, но Ида със сигурност е минала през будката и си е купила списание и дъвки. Сега се е излегла на дивана, чете си „Уенди“ и така усилено дъвче „Бюг“, че бузките ѝ още малко ще се пръснат. Навсякъде има хартийки, а от устата ѝ лъха сладникавият аромат на розова дъвка.“

Ала стаята беше празна. Хелга напълно рухна. Всичко у нея се разпаднаше на парчета.

– Боже мой – изхлипа тя, – това вече не е шега. Разбираш ли, Рут? Нещо ѝ се е случило!

Хлипането ѝ премина в писък. Рут отиде да вземе телефона.

Сигналът за изчезването на Ида Юнер бе подаден в полицията в осем часа и тридесет и пет минути. Жената на телефона се беше представила като Рут Емилие Рикс. Тя се насилваше да звучи делово, от страх да не сметнат обаждането ѝ за несериозно. Същевременно в гласа ѝ се долавяше паническа нотка. Якоб Скаре водеше подробни записки в един бележник. Обземаха го смесени чувства.

Десетгодишната Ида Юнер от Гласверке закъсняваше с два часа. Със сигурност имаше причина. Но не непременно лоша. Обикновено изобщо не беше лоша, а съвсем банална. Повод за пареща болка, а после за най-сладката утеха – майчината прегръдка. При тази мисъл той вътрешно се усмихна; виждал бе всичко това толкова много пъти. Същевременно обаче наведе глава в очакване на товара, който все пак може да се стовари върху плещите им.

Беше девет часът, когато полицейската кола зави пред къщата на Хелга Юнер. Тя живееше на улица „Гласблосервайен“ номер 8, на единадесет километра от града – районът бе достатъчно отдалечен, за да прилича на селце с разпръснатите си стопанства и землища и с жилищните парцели с различна големина. Гласверке си имаше малък център с училище, магазини и бензиностанция. Къщата се намиреше във вилната зона. Беше боядисана в червено и имаше гостоприемнен вид. Дворът бе опасан от внушителен жив плет от сибирски бял дрян, гъсто обрасъл с тънки клони. От сушата тревата на места беше пожълтjла.

Хелга стоеше на прозореца. При вида на бялата полицейска кола ѝ се зави свят. Отишла бе твърде далече, беше предизвикала съдбата. Това бе признание, че нещо ужасно се е случило. Просто трябваше да оставят нещата така, както си бяха. Ако ги бяха оставили, Ида сама щеше да си дойде. Тя не разбираше собствените си мисли. Силно жадуваше някой да поеме кормилото и да взема решения вместо нея. Сега през двора вървяха двама полицаи и Хелга се загледа в по-възрастния – доста висок, прошарен мъж на петдесетина години. Движенията му бяха бавни и уверени, сякаш нищо не беше в състояние да го изкара от равновесие. Хелга си помисли: „Той е точно това, от което имам нужда. Той ще оправи всичко, защото това му е

работата; и друг път е разрешавал такива случаи.“ Струваше ѝ се нереално да се ръкува с него. „Това не е истина – мислеше си тя, – събуди ме от този ужасен сън.“ Тя обаче не се събуди.

Хелга беше здрава и широкоплещеста, с гъста черна коса, прибрана назад. Имаше светъл тен, веждите ѝ бяха тъмни и плътни. Инспектор Сайер впери поглед в нея.

– Сама ли сте? – попита той.

– Сестра ми ще се върне след малко. Тя ви потърси. Отиде у тях да предупреди.

В гласа ѝ имаше паника. Тя погледна мъжете – Якоб Скаре със светлите му къдрици и Конрад Сайер със стоманеносивата му коса. Погледна ги умолително, като просякиня. След това изчезна навътре в къщата. Застана до прозореца със скръстени ръце на гърдите. Не можеше да седне, трябваше да гледа пътя, да види жълтото колело, когато най-после се появи. Защото то щеше да се появи, точно сега, когато бе задвижила цялата тази операция. Започна да говори. Трябваше да запълни празнотата с думи, за да пропъди ужасните видения, които се появяваха едно след друго.

– Сама си я гледам. Родих я късно – запъна се тя. – Скоро ще навърша петдесет. Баща ѝ не живее с нас от осем години. Той нищо не знае. Боя се да му се обадя. Сигурна съм, че има някакво обяснение за всичко това и не искам излишно да го безпокоя.

– В такъв случай не смятате, че може да е при баща си? – попита Сайер.

– Не – заяви категорично тя. – Андерш щеше да се обади. На него може да се разчита.

– Значи добре се сработвате, когато става въпрос за Ида?

– Да, разбира се!

– Тогава смятам, че е редно да му се обадите – каза Сайер.

Настоя, защото самият той имаше дъщеря и не искаше бащата на Ида да е в неведение. Хелга взе телефона с неохота. В стаята стана съвсем тихо, докато тя набираше номера.

– Не отговаря – съобщи след малко тя и затвори.

– Оставете му съобщение, ако има телефонен секретар – предложи Сайер.

Тя кимна и отново набра номера. В гласа ѝ се долови известно неудобство, тъй като не беше сама в стаята.

– Андерш – чува те, – Хелга е. Чакам Ида, трябваше да се е прибрала много отдавна. Искях само да проверя дали не е при теб.

Тя направи пауза и после добави сподавено:

– Обади ми се! Полицията е тук!

Обърна се към двамата мъже:

– Той пътува много. Кой знае къде е.

– Трябва ни подробно описание на Ида – каза Сайер. –

А също и снимка, със сигурност имате.

Хелга почувства силата, която струи от него. Хрумна ѝ странната мисъл, че и друг път сигурно е седял така – в други дневни, с други майки. Прииска ѝ се да се облегне на рамото му и да се вкопчи с ръце в него, ала не посмя. Вместо това стисна зъби.

Сайер набра номера на полицейското управление и нареди да изпратят две коли по главния път към Гласверке. „Десетгодишно момиче на жълт велосипед“, чу го да казва Хелга. Помисли си колко е странно някой да говори така за нейната Ида, сякаш е просто някакво превозно средство. Последва бъркотия от гласове и коли, кошмарно видение заигра пред очите ѝ. Звън от телефони, кратки команди и чужди лица. Поискаха да видят стаята на Ида. Това не ѝ хареса, защото ѝ напомни за нещо. Нещо, което беше виждала по телевизията, в криминалните филми. Плашещо празни стаи на малки момичета. Тя бавно из-

качи стълбите до втория етаж и отвори вратата. Сайер и Скаре се заковаха на място, напълно смаяни от размера на стаята и от хаоса, който цареше в нея. Животни. Всякакви видове, размери и форми. От всякакви материали. Стъкло и камък, керамика и дърво, пластмаса и плюш. Коня и кучета. Птици и мишки, риби и змии. Те висяха на връвчици от тавана, изпълваха цялото дървено легло, гордо красяха полиците за книги и се пъчеха от перваза на прозореца. Сайер забеляза, че всички книги в библиотеката са за животни. По стените висяха снимки и плакати с животни. Завесите бяха зелени, на морски кончета.

– Сега ви е ясно по какво се увлича – промълви Хелга.

Стоеше разтреперана пред отворената врата. Сякаш за първи път виждаше всичко това в цялата му заплашителност. За колко животни ставаше въпрос? Навярно за стотици?

Сайер кимна. Скаре бе поразен. Стаята беше наистина разхвърляна и в нея имаше твърде много неща. Слязоха обратно във всекидневната. Хелга Юнер свали една снимка от стената и я подаде на Сайер. В мига, в който зърна кафявите ѝ очи, те се запечатаха трайно в съзнанието му. Разгоряха се в него като живи въглини. „Всички деца са сладки – помисли си той, – но това момиченце е прелестно. Някак омайно красиво. Сякаш излязло от приказка.“ Сети се за Червената шапчица, Снежанка и Пепеляшка. Големи черни очи. Алени страни. Тънка като времено. Той погледна Хелга Юнер.

– Значи сте я търсили? Двете със сестра си?

– Обикаляхме близо час – отвърна Хелга. – Нямаше много коли, нито хора, които да попитаме. Обадох се на много от приятелките ѝ, обадох се в будката на Лайла. Не се била появявала там, как така, изобщо не разбирам. Какво да правя сега? – попита тя, а очите ѝ пареха.

– Не бива да оставате сама – каза той. – Седнете и по-

чакайте сестра си. Ние ще съберем всички хора, с които разполагаме, и ще я потърсим.

– Сещаш ли се коя е Мери Пикфорд? – попита Сайер.

Отново бяха в колата. Той наблюдаваше в огледалото как къщата на Хелга се отдалечава, докато накрая съвсем не изчезна от поглед. Сестра ѝ Рут се беше върнала. Якоб Скаре го погледна неразбиращо. Беше твърде млад, за да познава звездите на нямото кино.

– Ида прилича на нея – поясни Сайер.

Скаре не сметна за необходимо да задава въпроси. Искаше му се да запали цигара, но не беше разрешено да се пуши в полицейската кола. Разтършува за нещо сладко из джобовете си и намери пликче ментолови бонбони.

– Тя не би се качила в чужда кола – каза замислено.

– Така твърдят всички майки – отговори Сайер. – Зависи кой ще ги покани в колата. В крайна сметка възрастните са много по-умни от децата.

Този отговор не се хареса на Скаре. Искаше му се да вярва, че децата имат силна интуиция и предусещат опасността по-бързо от възрастните. Че са досущ като кучетата – надушват я. Макар кучетата да не бяха особено умни. Тези мисли го обезкуражиха. Бонбонът в устата му се беше поразмекнал и той започна да го дъвче.

– Качват се, ако ги покани някой познат – каза той на висок глас. – А често наистина става въпрос за познат.

– Говориш така, сякаш е извършено престъпление – отвърна Сайер. – Още е малко рано, все пак.

– Знам – промълви неуверено Скаре, – просто искам да бъда подготвен.

Сайер го наблюдаваше скришом. Скаре беше млад и амбициозен. Изпълнен с вяра и ентузиазъм. Талантът му бе добре прикрит зад големите сини очи, а къдриците му придаваха невинно изражение. В негово присъствие хора-

та не се чувстваха застрашени. Отпусаха се, езиците им се развързваха, а той целеше именно това.

Сайер шофираше с позволената скорост. През цялото време поддържаше връзка с аварийните екипи. Те нямаха какво да му съобщят. Стрелката на скоростомера сочеше шестдесет, после се отмести на осемдесет. И двамата инстинктивно обхождаха полята наоколо с поглед, за да не им убегне нищо. Но напразно. Не се виждаше нито тъмнокосо момиченце, нито жълто колело. Сайер си представи лицето ѝ. Малката уста и големите къдрици. Веднага след това пред очите му изникнаха страховити видения. „Не – обади се вътрешният му глас. – Не е вярно, не и този път. Това момиченце ще се върне у дома. Нерядко се връщат, виждал съм ги с очите си. Защо, за Бога, я обичам тази работа?“

Хелга пое дълбоко въздух и взе да издишва на пресекулки. Рут сграбчи сестра си за раменете, говорейки ѝ високо и отчетливо:

– Хелга, трябва да дишаш. Дишай!

Чуха се няколко интензивни вдишвания, но издишване не последва; тежкото тяло на дивана се мъчеше да се овладее.

– Какво ще си помисли Ида, ако се прибере сега и те завари така! – извика Рут объркана. Не знаеше какво друго да каже. – Чуваш ли ме?

Тя даже я поразтърси. Хелга най-сетне започна да диша нормално. После се свлече и стана необичайно равнодушна.

– Почини си малко – рече Рут умолително. – Трябва да звънна вкъщи. А след това е добре да сложиш нещо в уста. Или поне да пийнеш нещо.

Хелга поклати глава. Смътно чуваше гласа на сестра си от другия край на стаята. Неясно мърморене, което не разбираше. Малко след това Рут се върна при нея.